

Un număr vechi 1 leu

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCURESCI6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6
Vis-a-vis de Palatul Justiției

S U M A R :

Influența lucrului judecat în penal, asupra altor acțiuni civile de cât aceia în daune (urmare și finit), de d. D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Inalta Curte de casație, secția II: *Firma Senius Balcaș & C-nia cu Judecătorul sindic al trib. Prahova, cu o Adnotație de d. Gr. V. Maniu.*

Idem: *Căpit. Al. N Steriade cu Maria și D-r P. Nedelcu.*

Tribunalul Comercial Ilfov: *Vasile C. Pelicudi cu Ministerul Domeniilor, Finanțe și alții.*

Tribunalul Putna: *Ana G. Bucur cu Ion și Nica Ion a Ghițoi cu o Adnotație de d. N. D. Chirculescu.*

Informație.

Influența lucrului judecat în penal, asupra altor acțiuni civile de cât aceia în daune.

(Urmare și fine) (*)

II

Chestiunea de a se ști ce înrîurire are lucrul judecat în penal, asupra civilului, se discută nu numai în privința acțiunii în daune exercitată de partea lesată, dar mai cu seamă în privința altor acțiuni civile.

Ast-fel, de exemplu: adulterul unuia din soți poate da loc la despărțenie (art. 211 C. civ.); bigamia poate să fie o cauză de anulare a căsătoriei (art. 130, 166 C. civ.); înșelăciunea poate servi de temei acțiunii în anulare a unei convențiuni pentru dol (art. 960, 961 C. civ.), etc.

Se poate chiar întâmpla ca judecătorii represivi, pentru a decide chestiunea culpabilității agentului, să fi fost puși în poziție de a decide, în mod expres sau implicat, oare-care chestii civile; de exemplu: fiind vorba de un furt, autorul furtului a opus chestia proprietății lucrului sustras, și tribunalul represiv a decis această chestie, hotărînd că obiectul în chestiune aparține inculpatului, sau persoanei de la care se pretinde că el a fost sustras. În toate aceste ipo-

teze, și în altele de asemenea natură, în care interesele civile în joc atârnă de procesul penal, care va fi efectul hotărîrii date de tribunalul represiv? Chestiunea este din cele mai controversate.

După o doctrină, care tinde a deveni constantă, se decide în genere că autoritatea deciziilor pronunțate de tribunalele represive există nu numai în privința acțiunii în despăgubire, ci și în privința celor-l'alte acțiuni civile, care pot isvorî din infracțiune, precum sunt: acțiunea în despărțenie, acțiunea în tăgăduire de paternitate, întemeiată pe adulterul femeii (art. 287 C. civ.); acțiunea în anularea căsătoriei pentru bigamie; acțiunea în anulare a unei convențiuni, întemeiată pe înșelăciune, etc.

Deci, dacă, în aceste ipoteze, constatarea faptelor, care dau loc la o astfel de acțiune, reeșă neapărat din o hotărîre penală, partea care își întemeiază acțiunea sa pe aceste fapte, este scutită de a le mai dovedi încă odată, înaintea judecătorilor civili, aceștia fiind obligați a le recunoaște de existente. (Argument din art. 180 C. civ. și 466 Pr. pen.) (1).

Cu toate-acestea, chestiunea este foarte controversată (2). Griolet, mai cu seamă, susține din răspunerii că hotărîrea penală nu are autoritate, în privința altor contestații civile, afară de acțiunea civilă propriu zisă: «Hotărîrile penale, țice acest autor, nu au în genere autoritatea lucrului judecat asupra contestațiilor civile. Prin excepție,

(1) Cpr. Garraud, *op. cit.*, 630, p. 879, 880. Haus, II, 1425. Mangin, *op. cit.*, II, 426. Le Sellyer, *op. cit.*, II, 738. Répert. Sirey, *Chose jugée*, 1176 urm. Larombière, V, art. 1351, No. 169 și 173. Aubry et Rau, VIII, § 769 bis, p. 406. Garsonnet, *Pr. civ.*, III, § 1154, p. 601 urm. (ed. a 2-a) — Merlin a combătut mai întâiu acest sistem (Répert., V° *Testament*, S-a 5, § 2) și apoi l'a susținut (*Quest. de droit*, V° *Faux*, § 6, No. 7). Va să țică nu numai nouă ni se întâmplă de a ne schimba câte odată părerea de la un volum la altul. Au mai pățit-o și alții!

(2) Vezi diferitele sisteme propuse și susținute în această privință, în Répert. Sirey, *Chose jugée*, 1160 urm. și în Pand. fr., *ead.* V° 2307 urm.

(*) Vezi *Curierul Judiciar* No. 77, 78, 79, 82 și 84 din anul curent.

numai acțiunea născută din delict în folosul părții lezate, numită acțiune civilă, este legată acțiunii publice, din punctul de vedere al lucrului judecat, ca și din punctul de vedere al prescripției».

După doctrină, care ni se pare, însă, cea mai juridică, dacă prevenitul a fost condamnat pentru falsificarea unui testament, actul trebuie să fie considerat ca fals *erga omnes*, și nu poate fi invocat de legatari, chiar dacă ei n'ar fi figurat în procesul penal. Ar fi straniu, în adevăr, ca un legatar să poată dobîndi beneficiul unui legat în baza unui testament declarat fals prin o hotărîre definitivă.

Pentru aceleași motive, vom decide că, achitarea prevenitului, urmărit pentru falsificarea unui testament, implicând numai negațiunea unei intențiuni criminale, nu împedecă pe acei interesați de a susține înaintea tribunalelor civile falsitatea acestui act⁽³⁾.

De asemenea, decizia, care condamnă pe cineva pentru falsificarea sau distrugerea dovedei unei căsătorii, legalmente celebrată, constată existența ei față de toate părțile interesate, fie că ele au figurat sau n'au figurat în instanța penală, pentru-că, după art. 180 din Codul civil, înscrierea sentinței penale în registrele stărei civile, asigură căsătoriei, din ziua celebrării sale, toate efectele civile, atât în privința părților, cât și a copiilor născuți din acea căsătorie⁽⁴⁾.

Rămâne, însă, bine înțeles că diferitele soluții ce pot să primească, într'un proces penal, chestiunile civile, ridicate în mod accesoriu și incidental, cu ocazia acțiunii publice, nu au valoare de cât relativ la această acțiune, și nu produc nici o înrîurire asupra drepturilor părților, din punctul de vedere al interesului civil.

Ast-fel, condamnarea pentru părintucidere (art. 229, 232, 252 C. pen.), sau pentru lovituri ori răniri, cauzate părinților legitimi, naturali sau adoptivi, sau altor ascendenți legitimi (art. 243 C. pen.)⁽⁵⁾, nu constată filiațiunea legitimă, na-

turală sau adoptivă a condamnatului, din punctul de vedere al efectelor civile, care rezultă din filiațiune; după cum condamnarea pentru bigamie nu stabilește validitatea căsătoriei d'întăiu, nici nulitatea celei de a doua⁽⁶⁾.

Tot ast-fel, achitarea pronunțată în baza art. 307 C. pen., pentru, că furtul ar fi fost comis de una din persoanele prevăzute de acest text, nu dovedește, în civil, căsătoria sau filiațiunea individului declarat nevinovat⁽⁷⁾.

În fine, trebuie să observăm că, dacă cu ocazia judecării unui delict, care implică o chestiune de stat, tribunalele represive ar fi statuat asupra acestei chestiuni, contrar art. 300 din Codul civil, sentința de condamnare nu va avea, în civil, autoritatea lucrului judecat, în privința filiațiunii aceluia, în prejudiciul căruia delictul ar fi fost comis⁽⁸⁾.

Regulele mai sus expuse, privitoare la starea civilă a persoanelor, sunt ele aplicabile în materie de contracte? Se decide, în această din urmă privință, că hotărîrea tribunalelor represive, nu lasă tribunalelor civile deplina lor libertate de cât atunci când chestiunile de asemenea natură au, în procesul penal, un rol secundar.

Judecătoria civilă n'ar putea, deci, să califice un contract alt-fel de cum l'au calificat acei represivi, dacă această calificare ar face să dispară un element esențial al delictului, constat și pedepsit de instanțele represive. Știm, în adevăr, că hotărîrile penale produc autoritatea lucrului judecat în civil, în privința calificării penale a faptelor, care au făcut obiectul urmăririi, așa că jurisdicția civilă n'ar putea, spre a sui la zece ani prescrierea acțiunii civile (art. 593 Pr. pen.), să califice crimă un fapt, pe care judecătoria represivă l'ar fi calificat delict și pedepsit ca atare⁽⁹⁾.

Tot ast-fel, dacă un individ a fost condamnat

și 631. Bulet. S-a II-a, 1892, p. 408. Bulet. S-a II-a 1895, p. 223, 1027 și 1480. C. Iași, *Dreptul* din 1902, No. 77 (decizie criticată de noi).

⁽³⁾ Cpr. Haus, II, 1428. Rauter, *Dr. criminal*, II, 666, p. 301. Larombière, V, art. 1351, No. 182. Aubry et Rau, VIII, § 769 bis, p. 413. Sirey, *V^o cit.*, 1256. Veđi, în privința bigamiei, decizia C. de casație, publicată în *Curierul Judiciar* din anul curent, No. 84, adnotată de d-l Ș. R. Scriban.

⁽⁷⁾ Larombière, *loco cit.* Répert. Sirey, *V^o cit.*, 1261. — Art. 307 din Codul nostru penal se deosebește de la textul corespunzător francez, întru-cât el scutește de ori-ce pedeapsă și furturile comise între frați și surori, despre care textul francez nu vorbește. Această deosebire de text este imprumutată de la vechiul Cod penal Știrbei (art. 313). Veđi adnotația noastră în *Curierul judiciar*, No. 14 (anul 1902).

⁽⁸⁾ Larombière, *loco cit.*, Duranton, XIII, 487.

⁽⁹⁾ Cpr. Garsonnet, *op. cit.*, III, § 1151, p. 596 (ed a 2-a). Pand. fr. *Chose jugée*, 2200 urm. Garraud, *op. cit.*, 629, p. 876. C. Paris, D. P. 73. 2. 150. Veđi și trib. Bagnères, *Pand. Périod.* 1902, 2.174.

⁽³⁾ Garraud, *op. și loco cit.* Le Sellyer, *op. cit.*, II, 738. Haus, II, 1427. Larombière, V, art. 1351, No. 173. Marcadé, V, art. 1351, No. 16, p. 205. Répert. Sirey, *Chose jugée*, 1208 și 1227.

⁽⁴⁾ Garraud, *loco cit.* Haus, II, 1427. Pand. fr. *V^o Chose jugée*, 2340, și autorii *suprà* citați.

⁽⁵⁾ Curtea de casație a decis, în unire cu concluziile noastre, că faptul de a lovi pe părinți constituie un delict special, de competența tribunalului corecțional, iar nu de aceea a judecătorului de ocol, chiar atunci când loviturile n'au produs o vătămare sănătății, sau o incapacitate de lucru. Cas. rom. Bulet. S-a II-a. 1900, p. 106, 544, 685, 913. *Dreptul* din 1900, No. 74, și Bulet. S-a II, 1899, p. 1185. În acelaș sens: Bulet. S-a II-a, 1897, p. 763. Bulet. S-a II-a, 1896, p. 765 și 1149. C. Botez, *Codicele de ședință a judec. de pace* (Botoșani, 1902), p. 305 urm. — *Contra*: Bulet. S-a II-a, 1889, p. 330, 570, 656, 683, 979. Bulet. S-a II-a, 1890, p. 120, 196, 365 și 916. Bulet. S-a II-a, 1891, p. 345

pentru sustragerea unor mărfuri ce'i fusese încredințate cu titlu de deposit, judecătorii civili nu vor putea să decidă că aceste mărfuri i-au fost remise cu titlu de vânzare, și că prin urmare, el a devenit proprietarul lor; căci aceasta ar însemna a tăgădui abuzul de încredere, constat și reprimat de judecătorii represivi.

Dar dacă, din contră, chestiunea relativă la un contract este secundară, în procesul penal, tribunalul civil nu este legat prin decizia represivă.

Ast-fel, în ipoteza de mai sus, tribunalele civile ar putea foarte bine să decidă că mărfurile au fost încredințate prevenitului cu titlu de amanet sau zălog, pentru-că această calificare lasă să subsiste abuzul de încredere, pe care judecătorii represivi l'au constatat. Nici-o contradicție nu există, deci, în această privință, între decizia penală și cea civilă⁽¹⁾.

Am terminat cu influența ce lucrul judecat, în penal, exercită asupra civilului. Materia este grea, și jurisprudența adesea-oră confusă. Am căutat, pe cât am putut, să restabilesc adevăratele principii care cărmuesc această însemnată materie. Cititorii vor judeca dacă mi-am atins scopul.

D. Alexandresco

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTITIE, Secț. II

Audiența de la 25 Octombrie 1902

Președenția D-lui CHR. PHEREKYDE, Consilier

Firma Senius Balcaș & C-ie cu judecătorul-sindic al trib. Prahova

Faliment. — Concordat. — Când este perfect. — Cota concordatară. — După ce lege trebuie stabilită cota. — (Art. 1 Codul civil; art. 853 și 917 din Codul comercial, legea falimentelor din 1895; art. 853 din legea falimentelor din 3 Martie 1902).

Concordatul fiind un contract pentru care legea cere îndeplinirea unor anume formalități, el nu devine perfect și deci nu poate fi vorba de vre-un concordat judiciar de cât atunci când concordatul a fost semnat de creditorii și când s'a putut constata dacă majoritățile de nume și număr sunt întrunite conform legii.

Ast-fel, concordatul încheiat și semnat de creditorii sub imperiul legii din 3 Martie 1902 asupra falimentelor nu este valabil și deci nu se poate omologa dacă cota concordatară este inferioară cotei de 60% cel puțin din totalul creanțelor, chiar dacă falimentul s'a deschis, sub legea anterioară care prevedea o cotă de 40%.

Decisiunea 450/902. — Respins recursul făcut de Senius Balcaș & Comp. contra decisiunii Curței

⁽¹⁾ Garsonnet, *op. cit.*, III, § 1151, p. 598 urm. (ed. a 2-a). Répert. Sirey, *V° cit.*, 1263.

de apel din București, secția I No. 54/902 dată în proces cu judele sindic al trib. Prahova.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l președinte N. Mandrea;

Pe d-l avocat B. Cernea în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l jude sindic în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Rea aplicare în speță a art. 853 alin. 4 din legea falimentelor de la 3 Martie 1902, violarea art. 1 Codul civil, 853 și 917 legea falimentelor de la 1895 și exces de putere. Curtea de apel respinge omologarea concordatului ce am încheiat cu creditorii noștri la 19 Martie 1902, pe motivul că formele ce trebuie să îndeplinească concordatul sunt ale legii noi și după noua lege cota trebuie să fie de 60%, de și falimentul și declararea din care a eșit concordatul judiciar între părți, a avut loc sub imperiul legii de la 1900 Aprilie 4, care a menținut în totul art. 853 din legea de la 1895 și pe această considerațiune că formele legii noi trebuie observate, cum și pe afirmarea că legea falimentelor este de ordine publică, aplică la un raport născut anterior legii noi, legea cea nouă, violând sus dișele texte de lege.

Având în vedere decisiunea supusă recursului prin care Curtea de apel a respins apelul făcut contra sentinței No. 76 din 1902 a tribunalului Prahova secția I, prin care s'a respins omologarea concordatului încheiat de recurenți cu creditorii lor în ziua de 19 Martie 1902;

Considerând că Curtea de apel pentru a respinge apelul se întemeiază pe dispozițiunile art. 853 alin. 4 din legea asupra falimentelor din 3 Martie 1902, care prevede că concordatul judiciar nu este admisibil dacă falitul nu se obligă să plătească cel puțin 60% din capitalul creanțelor;

Că pentru a aplica această dispozițiune de lege, Curtea de apel constată în fapt că concordatul în chestiune a fost subscris de creditorii în ziua de 19 Martie 1902, adică sub imperiul noii legi și deci cota de 40% oferită de recurenți nu este suficientă;

Considerând că concordatul fiind un contract pentru care legea cere îndeplinirea unor anume formalități, el nu devine perfect și deci nu poate fi vorba de vre-un concordat judiciar de cât atunci când concordatul a fost semnat de creditorii și când s'a putut constata dacă majoritățile de sume și număr sunt întrunite conform legii;

Că întru cât Curtea de apel a constatat că concordatul în chestiune a fost semnat de creditorii în majoritate de număr și sume la 19 Martie 1902, apoi cu drept cuvânt a decis că numai din acest moment el a devenit perfect, și prin urmare condițiunea cotei trebuie să se îndeplinească după legea atunci în vigoare, care prevede 60% cel puțin din totalul creanțelor;

Considerând că nu se poate invoca drepturi câștigate pentru faliți în privința cotei concordatară, de oare-ce ridicarea cotei la 60% a fost făcută tocmai în scopul de a împușina numărul crescând al falimentelor, care de cele mai multe ori nu erau inspirate de cât de faptul că legea le permitea să se învoiască cu 40% reușind prin aceasta să realizeze beneficii ilegale, printr-o vedită rea credință;

Că, prin urmare, motivul de casare este nefondat și are a fi respins.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

Adnotație. — Efectele declarării în stare de faliment, pot să înceteze prin încheierea unui concordat, care este o tocmeală intervenită între falit și creditorii săi, prin care aceștia îi acordă termene și îi remit o parte din datorie, în scop de

a'și asigura la scadența nuoilor termene, restul ce se numește cotă, adică atâta la 0/0 din ceia ce li se datorează.

Actul prin care concordatul e recunoscut valabil să numește omologare, care e pronunțată prin forma unei hotărâri de acelaș Tribunal, dinaintea căruia s'a declarat și s'a desfășurat procedura falimentară.

Deși omologarea nu e atributivă, ci sancționativă de drepturi, Tribunalul chemat a consacra voința contractanților, are a examina dacă tocmeala lor este sau nu conformă legii.

Prin condițiunile impuse concordatului judiciar de legiuitorul de la 1895 și 1900, art. 853 alin. IV prevedea, cota de 400/0 ca o condițiune esențială.

Dispozițiunea aceasta, inspirată legiuitorului nostru de § 200 alin. V al legiurei ungurești de la 1881 (Ungarischer Concursgesetz tr. de B. Zsögöd, pg. 92), a fost judecată insuficientă de legiuitorul român de la 1902, care decretează inadmisibilitatea concordatului judiciar, când falitul nu se obligă la 600/0 din capitalul creanțelor.

Inalta Curte prin decisiunea ce analizăm, decide cu drept cuvânt că tocmeții concordatate, subscrisă sub imperiul noiei legi, îi se aplică rigoarea noului text întru cât instanța de fond, constată în fapt epoca încheerii ei.

In adevăr, cum s'ar putea invoca de falit, drepturi câștigate în privința cotei, înainte de stipularea ei? Dacă în momentul declarării, el avea perspectiva de a încheia concordatul cu 400/0, aceasta nu însemnează cătuși de puțin, că avea și posibilitatea măcar, întru cât nu intervenise voința contractanților, și întru cât înainte de intervenirea ei, legiuitorul îi impusese o nouă condițiune de validitate.

Această argumentare singură erea suficientă, după părerea noastră, spre a menține soluțiunea în drept și în fapt a instanței de fond.

Inalta Curte însă, urmând mai departe, interpretează apoi intențiunea legiuitorului care a ridicat la 1902 cota concordatară până la 600/0 spre a micșora numărul progresând al falimentelor «care de cele mai multe ori nu ereau inspirate de cât de faptul că legea permitea falților să se invoască cu 400/0, reușind prin aceasta să realizeze beneficii ilegale, printr'o vedită rea credință».

Că așa a înțeles legiuitorul din 1902, de altminteri ca și predecesorul său, aceasta rezultă din însăși termenii categorici ai art. 853 care declară inadmisibil concordatul cu o cotă inferioară și Inalta Curte confirmând argumentarea Curții de fond, declară la rîndul său dispozițiunea sus citatului

articol, ca fiind de ordine publică și de imediată aplicațiune.

Rămâne a constata în practică, dacă măsura extrem severă a legiurilor modificatoare celei din 1887, nu a micșorat numărul falimentelor îngădite printr'un control judiciar, în profitul învoelilor extra-judiciare pentru adevărate falimente nedecarate judecătorește, și în cari creditorii se conving că starea de unire le-ar fi dăunătoare, și că totuș, prin o declarare formală, ei nu ar putea obține nici 40, necum 60 la sută din creanțele lor.

Gr. V. Maniu

Audiența de la 24 Iunie 1902

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Căpitan Al. N. Steriade cu Maria și D-r P. Nedelcu

Urmărire imobiliară. — Dotă. — O creanță ipotecară drept dotă. — Cine poate exercita urmărirea acestei creanțe. — Depunerea prețului. — Depunerea creanței drept preț. — Neregularitate. — Dacă se poate invoca pentru prima oară în casație. — Imobilul urmărit posedat în indivisie de debitor și alții. — Dacă această stare de indivisie se poate invoca și dovedi pentru prima oară în casație. — (Art. 1242. Codul civil; art. 494, 496, 497, 504, 506, 506 bis, 512 și 552 din Pr. civilă).

1. Numai bărbatul are administrațiunea averii dotale în timpul căsătoriei și el singur are dreptul a urmări pe debitorul averii dotale.

Ast-fel când soțul primește ca dotă, între altele, o creanță ipotecară într'un imobil oare care, el singur este în drept a exercita urmărirea acestei creanțe ipotecare prin vînzarea silită a aceluși imobil, făcînd toate actele de urmărire în numele său.

2. Dacă debitorul urmărit nu a făcut contestație la tribunal în privința depunerii creanței drept preț, în termen de cinci zile de la acea depunere, nu poate invoca d'a dreptul și pentru prima oară în casație neregularitatea acestei depunerii.

3. Nu se poate invoca și dovedi d'a dreptul înaintea Curții de casație că imobilul urmărit și vîndut era posedat de debitor în indivisiune cu alții, această dovadă trebuind a se face înaintea tribunalului de urmărire.

Decisiunea 265/902. — Respins recursul făcut de Căpitan Al. N. Steriade contra ordonanței de adjudecare a trib. Prahova, s. I, No. 3523/902 în proces cu Maria D-r Nedelcu și D-r Nedelcu ca soț pentru autorizare.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier I. Prodan;

Pe d-l avocat P. Negulescu din partea recurentului, în desvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-nii advocați Dobrescu și Michăescu, din partea intimaților, în combateri;

Deliberând,

Asupra mijlocului I, al II și al III de casare:

I. «Violarea art. 496 și 497 din Procedura civilă ne fiind semnat de creditor, comandamentul adresat debi-

torului. În adevăr acel comandament se vede semnat de d-l D-r Nedelcu soțul creditorului d-na D-r Nedelcu, pe câtă vreme densusul nu avea calitatea de creditor, conform contractului dotal».

II. «Violarea art. 506 Proced. civilă care cere ca prețul de la care să înceapă licitarea să fie arătat de creditor. D-r Nedelcu, neavând această calitate nu putea fixa prețul.

III. «Violarea art. 504 Proced. civilă care cere ca afișele și publicațiunile se coprină, numele, pronumele, și profesiunea creditorului ce urmărește. În cazul nostru nu figurează, numele, pronumele și profesia d-nei D-r Nedelcu, ci numai ale soțului său D-r Nedelcu care nu avea calitatea de creditor;

«Art. 512 Procedura civilă prevede sub pedeapsă de nulitate a urmăririi, lipsa acestor formalități și toate actele de procedură făcute cu ocazia unei urmăririi sunt de ordine publică».

Având în vedere ordonanța de adjudecare supusă recursului din care rezultă că în virtutea unei creanțe ipotecare executorii și după cererea părților Maria Nedelcu, fca și moștenitoarea defunctului I. A. Steriade și a soțului acesteia D-r Nedelcu, tribunalul de Prahova a scos în vânzare silită moșia Popești, proprietatea recurentului și după îndeplinirea formelor vânzării, moșia a fost definitiv adjudecată asupra creditorului ipotecare, care, depunând prețul în modul arătat de tribunal, a obținut ordonanța de adjudecare supusă recursului;

Considerând că după dispozițiunile art. 1242 din Codul civil, numai bărbatul are administrațiunea averii dotale, în timpul căsătoriei și el singur are dreptul a urmări pe debitorul averii dotale;

Considerând că în specie fiind netăgăduit că D-r Nedelcu la căsătoria sa a primit ca dotă între altele și creanța ipotecară în moșia recurentului, cu drept cuvânt a exercitat urmărirea acestei creanțe ipotecare prin vânzarea silită a acelei moșii, făcând toate actele de urmărire în numele său, așa că din acest punct de vedere toate aceste motive au a fi respinse ca ne întemeiate.

Asupra mijlocului al IV:

«Exces de putere și violarea art. 506 bis comb. cu art. 552 Proced. civilă de oare-ce nu s'a făcut tabloul de ordinea creditorilor în care să se arate dacă creanța d-nei D-r Nedelcu este în rang util și necontestat pentru a se putea depune drept preț.

«Adjudecătura d-na D-r Nedelcu, depune drept preț actul de ipotecă înscris la No. 4/92 în care figurează ca creditor Ion A. Steriade fără a justifica proprietatea acestei creanțe ipotecară și fără ca tribunalul să constate în considerantele sale că, acea creanță aparține d-nei D-r Nedelcu și că este în rang util și necontestat.

«Tribunalul comite un exces de putere când primește drept preț, un act a cărei valoare e de 70000 lei pentru acoperirea sumei de 86000 lei atât cât a oferit adjudecătura la licitație.

«Dacă s'ar fi făcut un tablou de ordinea creditorilor și dacă adjudecătura ca pretinsă creditoare ipotecară ar fi depus actul său de ipotecă în valoare de 70000 lei și ar fi fost trecut în tablou cu 86000 lei a'și fi putut să fac contestație în ce privește înscrierea unei asemenea creanțe, fie sub raportul existenței sau a quantumului ei; din momentul ce un asemenea tablou de ordine nu s'a făcut, eu debitor am dreptul a cere casarea pentru lipsa acestui tablou de oare-ce s'a primit o creanță drept preț fără a fi constatată existența ei și că este în rang util și necontestat».

Considerând că se constată că în privința depunerii creanței drept preț recurentul nu a făcut contestație la tribunal în termen de cinci zile de la depunerea prețului așa cum prescrie dispozițiile Procedurii civile;

Că prin urmare acest motiv chiar de ar fi exact nu poate fi propus și discutat de a dreptul înaintea acestei Curți.

Asupra mijlocului al V-lea:

«Violarea art. 494 Procedura civilă, am dovedit înaintea tribunalului, că imobilul hipotecat se află în indivi-

siune cu frații mei și alții; tribunalul m'î respinge incidentul pe motiv că nu am dovedit afirmațiunea mea, de și am prezentat acte suficiente formând mai cu seamă dovada din însuși actul de ipotecă, în care se scrie deslășit, că hipotecz atăt partea mea părintească, partea ce am cumpărată cu ordonanța No. 1540/91 cât și ori-ce trup voi mai cumpăra sau câștiga în ori-ce mod făcând parte de moșia Popești.

«Nu am hipotecat un corp determinat în limitele lui ci numai dreptul meu de codevălmași în moșia Popești; starea de indivisiune fiind mai mult de cât dovedită și tribunalul neținând compt de acest lucru, a comis exces de putere și violare de lege».

Considerând că tribunalul pentru a respinge incidentul ridicat de recurent cu privire la faptul că moșia scoasă în vânzare ar fi în indivisiune cu alte persoane, constatată în fapt și declară că o asemenea dovadă nu s'a făcut de recurent înaintea sa, așa că proba ce voește a face direct înaintea acestei Curți, nu poate fi admisă;

Că de aceia și acest mijloc are a fi respins ca neîntemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

TRIBUNALUL COMERCIAL ILFOV

Audiența de la 28 Noembrie 1902

Președenția D-lui T. POPESCU-CUDALBU, Președinte

Vasile C. Pelicudi cu Ministerul de Domenii, Finanțe și alții

Sentința No. 1788

Convențiuni și contracte.—Cerere de desființare.—Contra cui se poate face.—Contract de vânzare-cumpărare.—Cerere de resiliere.—Contra cui se formulează.—Vânzare silită.

Dacă debitorul este vânzător.—Cerere de resiliere făcută de cumpărător pe temeiul că nu a fost pus în posesia bunurilor cumpărate.—Dacă poate face cererea de resiliere contra creditorului urmărit.—Acțiunea ce poate introduce contra acestuia cumpărătorul când crede că din culpa lui n'a fost pus în posesie.— (Art. 998, 999 și 1000 Cod. civil.)

Desființarea unei convențiuni neputând fi cerută și obținută de cât contra acelora ce au contractat, urmează că în contractul de vânzare-cumpărare unde părțile contractante sunt vânzătorul și cumpărătorul, desființarea vânzării nu poate fi cerută de cât contra lor.

Tot aceste principii guvernează și vânzările silite, unde debitorul urmărit și conservă calitatea sa de vânzător cu toate că vânzarea se face contra voinței sale, și chiar dacă urmărirea se face după legea de urmărire, cas în care debitorul urmărit devine custode al bunurilor sequestrate, intru cât declararea lui ca custode nu-i ridică dreptul de proprietate asupra acelor bunuri, ci numai îi știrbește libera dispozițiune a lucrurilor sale față de creditor.

Ast-fel, adjudecătura bunurilor urmărite nu poate avea acțiune în resilierea vânzării în contra creditorului urmărit, când n'a putut intra în posesia bunurilor adjudecate. atare acțiune trebuind a fi îndreptată contra debitorului, el fiind vânzătorul. Ori-ce pretențiune pentru faptul că nu a fost pus în posesiunea bunurilor cumpărate din culpa creditorului urmărit nu poate fi formulată de cumpărător în contra acestuia de cât prin exercițiul acțiunii reglementate de art. 998 și urm. din Codul civil.

S'au ascultat d-l avocat V. Niculescu din partea reclamantului Vasile C. Pelicudi; d-l avocat Ceruleanu din partea părților Ministerul de Domenii și Ministerul de Finanțe; și d-nii avocați B. Cernea și C. Ticu-Ștefănescu din partea chemaților în garanție Anton Alexandrescu și Ioniță Vasilescu.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea făcută de d-l Vasile C. Pelicudi prin cererile înregistrate la No. 17450 din 31 August 1899 și 12794 din 27 Iunie 1900 contra Minis-

terului de Domenii și contra Ministerului de Finanțe, pentru desființarea contractului de vânzare cu restituirea prețului în sumă de lei 7700, cu dobânda de la 10 August 1895 până la achitare plus 10000 lei daune;

Având în vedere și cererile de chemare în garanție făcute de Ministerul Domeniilor și Finanțe prin petițiile date din 15 Ianuarie 1901 și 30 Ianuarie 1902 contra d-lor Anton Alexandrescu și Ioniță Vasilescu;

Având în vedere concluziunile reclamantului, care susține resilierea contractului de vânzare de grâu prin licitație publică, pentru nepredarea grâului vândut: mai cere ca consecință a resilierii, restituirea prețului vnzărei și daune interese;

Având în vedere și concluziunile reprezentantului Ministerului de Domenii și Finanțe, care opune acțiunii reclamantului, că ea este rău îndreptată, întru cât Ministerul de Domenii are numai calitatea de creditor în această afacere, iar Ministerul de Finanțe a intervenit în efectuarea vnzărei, conform legii de urmărire;

Având în vedere că, în fapt, se constată: Ministerul de Domenii, în calitate de proprietar al moșiei Crețesci, Județul Ilfov, pentru neplată de arendă, a pus în urmărire grâul recoltat de Ioniță Vasilescu, prin agenții Ministerului de Finanțe, sechestrându-se, la 23 Noembrie 1894, 350 kile grâu, în 3 magazii ale arendașului I. Vasilescu;—asupra aceluiași grâu s'a înființat sechestrul și de d-l Anton Alexandrescu, alt creditor al d-lui Ioniță Vasilescu.—La 12 Iunie 1895, grâul sechestrat a fost vndut în baza legii de urmărire și adjudecat asupra d-lui Vasile C. Pelicudi cu preț de 7700 lei, care a fost depus. Adjudecatarul a somat pe Minister a'i preda grâul, însă predarea nu s'a putut face imediat din cauză că fiind aplicat sechestrul și de Anton Alexandrescu, a trebuit să se obțină desființarea lui, ceia-ce abia la 23 August 1895 a avut loc; ast-fel că grâul vndut până la această epocă nu era posibil a fi predat. În acest timp reclamantul a făcut acțiune în contra Ministerului de Domenii, cerând a i se restitu prețul de lei 7700, ca deținându-se fără titlu, acțiune care a fost respinsă pe motiv că Ministerul deține suma cu titlu în baza vnzărei efectuată la 12 Iunie 1895.— În Aprilie 1899 d-l Vasile C. Pelicudi a făcut cerere din nou Ministerului de Finanțe a'i preda grâul cu măsurătoarea, sub cuvânt că i s'a vndut cu măsura, a 22 lei kila; perceptorul însărcinat cu predarea a refuzat a o face în condițiunile cerute, iar pe de altă parte, d-l Ioniță Vasilescu pretinzând că magazinele i-au fost ocupate de grâul vndut timp de 4 ani a declarat că se opune la predarea grâului din magazine cât timp nu va fi despăgubit de chiria ce i se cuvine la aceste magazine, — fapte care au motivat pe reclamant a face acțiunea de față contra Ministerului Domeniilor și Finanțelor, cerând resilierea contractului de vânzare;

Considerând că desființarea unei convențiuni nu poate fi cerută și obținută de cât contra acelora ce au contractat;

Considerând că în contractul de vânzare-cumpărare părțile contractante fiind: vnzătorul și cumpărătorul, desființarea vnzărei nu poate fi cerută de cât contra lor;

Considerând că aceleași principii guvernează și vnzările silite, debitorile urmărit conservându-și calitatea de vnzător, — cu toate că vnzarea se face contra voinței sale: iar rațiunea de drept, care justifică această soluțiune este dată de situațiunea de fapt, că debitorul obligându-se către creditorii săi sechestrându-i, tacit a consimțit autorisând a'si realiza dreptul lor, ori de câte ori va fi nevoie, prin vnzare; Că mai mult, vnzarea silită în dreptul comun fiind făcută de Tribunal, iar prin legile speciale, de anumiți agenți indicați de lege, aceste autorități sunt substituie voinței, dar numai voinței debitorului urmărit, rămând ast-fel tot el vnzătorul;

Considerând că reclamantul lără a tăgădui temeinicia acestei interpretări, — susține că în specie Ioniță

Vasilescu arendașul și debitor urmărit de fisc, nu mai este vnzător, pentru că legea de urmărire prin art. 11, îl declară custode a bunurilor sechestrate;

Considerând că dacă legea de urmărire dispune că debitorul devine custode, această calitate i se dă pentru bunul reson, că averea urmărită se lasă tot în păstrarea sa;

Că, dacă debitorul este declarat custode, aceasta nu însemnează că i s'a ridicat și dreptul de proprietate, și numai i s'a știrbit libera dispozițiune a bunurilor sale față de creditor; căci pentru a se opera această transmisțiune a proprietății, legea trebuie a o spune expres și apoi trebuia a precisa și persoana căreia se conferă proprietatea, elementar fiind în drept, că bunurile nu pot o clipă rămânea juridiceste fără proprietar, — or, nimic legea n'a dispus în această privință și nici era rațional a o face, — că prin urmare rămâne stabilit că debitorul urmărit după legea de urmărire, mai dobândește și calitatea de custode pelângă cea de proprietar;

Considerând dar că întru cât Ministerul de Finanțe prin agenții săi, la vnzarea silită a averii debitorului Ioniță Vasilescu spre despăgubirea Ministerului de Domenii, n'a făcut de cât oficiul ce după dreptul comun îl face tribunalul, urmează că nu poate fi considerat ca vnzător și deci supus tuturor obligațiunilor ce decurg pentru aceasta din contractul de vânzare;

Considerând că în ce privește pe Ministerul Domeniilor, întru cât este necontestat că are calitatea de creditor urmărit în cauză, în nici un chip, de asemenea nu poate fi considerat ca vnzător;

Că dacă cu ocaziunea vnzărei silite creditorul sequestrant a comis verii-un fapt cu consecință de a opri predarea la timp a lucrului vndut și prin aceasta a prejudiciat pe adjudecatar, ori-ce pretențiune pentru acest fapt nu poate fi formulată de cât prin exercitiul acțiunii regulamentate de art. 998 urm. din Codul civil, iar nu pe calea acțiunii în desființarea vnzărei, atare acțiune trebuind a fi îndreptată în materie de vnzări silite contra debitorului, el fiind vnzătorul;

Având în vedere că în ce privește cererile de chemare în garanție făcute de Ministerul de Domenii și Finanțe, că din momentul ce acțiunea principală se respinge, aceste cereri rămân fără interes și ca atare cată a se respinge;

Că daunele interese cerute de chematul în garanție Anton Alexandrescu pentru prejudiciul ce pretinde că i s'a cauzat prin chemarea sa în instanță, nefiind justificate, nu se pot încuviința;

Vzând și dispozițiunile art. 140 Pr. civ. în ce privește cheltuelile de judecată și plata de avocat cerute de părți.

Pentru aceste motive, redactate de d-l presedinte T. Popescu-Cudalbu, tribunalul, respinge ca rău îndreptată acțiunea, etc.

(ss) T. Popescu-Cudalbu, G. Robescu.

grefier (s) C. Ștefănescu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI PUTNA

Audiența de la 17 Septembrie 1902

Președenția D-lui E. M. S T R O I C I, Președinte

Ana G. Bucur cu Ion a Ghițoaei și Nica Ion a Ghițoaei

Legea rurală din 1864, art. 41 al. 31 l. timbr. și art. 62 l. jud. de ocoale.

Dacă sunt scutite de taxa timbrului toate acțiunile privitoare la pământurile date după legea rurală din 1864 sau numai acele ce tind la anularea actelor de instrăinare.

Divergență de opinii

S'a ascultat intimații Ion a Ghițoaei și Nica Ion a Ghițoaei în dezvoltarea incidentului, de anulare a apelului pe motiv că este relativ la o revendicare de

teren rural și prin urmare trebuie timbrat și d-l avocat V. Nădejde din partea apelantei Ana Gavrilă Bucur, în combateri, susținând că nu e nevoie de timbru, de oare-ce art. 41 L. timbrului scutește toate acțiunile relative la imobilele date după legea din 1864.

Tribunalul, deliberând, și ivindu-se divergență de opinii, reproducem mai jos ambele păreri :

Noi, Em. Stroici, președinte,

Având în vedere că, prin acțiunea de la prima instanță, se revandică de Ana Gavrilă Bucur de la Ion a Ghițoaei și Nica Ion a Ghițoaei 13 prăjini pământ loc siliște, situat în comuna Domnești ;

Având în vedere că prin certificatul No. 96/900 a primarului comunei Domnești s'a dovedit că acest pământ a fost dat lui Toader Jichian, părintele reclamantei, în anul 1864 după legea rurală ;

Având în vedere că prin cartea de judecată No. 567/900 a judecătoriei ocolului Adjud s'a respins această acțiune, iar acum făcându-se apel la tribunal, se cere de către intimați anularea apelului ca nefiind scris pe timbru legal ;

Având în vedere că acțiunea la prima instanță s'a scris pe hârtie liberă și procesul s'a urmat cu scutirea de ori-ce taxe de timbru și cheltueli de procedură în baza art. 62 din legea judecătorilor de pace, și a art. 41 al. 31 din legea timbrului ;

Având în vedere că de către intimați se susține că în ce privește pământurile după legea rurală prin aceste texte se scutește numai acțiunea pentru anularea actelor de înstrăinare și eșirile din indiviziune, nu însă și acțiunile de revandicare și că legiuitorul ar fi înțeles și a vroit să scutească de timbre și cheltueli de procedură numai pe aceste acțiuni pentru a garanta mai mult celor în proprietăți inalienabilitatea pământurilor lor și că în specie apelanta intențând acțiune de revandicare, cu dreptul de moștenire, fără a fi în discuțiune inalienabilitatea pământului ce revandică, nu poate fi vorba de o acțiune în înțelesul menționatei texte, ci de o acțiune ordinară care intră în regula generală ;

Considerând că atât articolul 62 din legea judecătorilor de pace cât și art. 41 al. 31 din legea timbrului rostesc în mod precis și categoric că *toate acțiunile imobiliare* privitoare la pământurile date locuitorilor săteni și declarate inalienabile prin legile de înproprietărire sunt scutite de taxa timbrului și ori-ce cheltueli de procedură ;

Considerând că în materia legii timbrului, ori cât s'ar căuta a se interpreta în favoarea fiscului diferitele impozite, totuși scutirile când sunt precis determinate și prescrise, ele trebuie menținute și astfel pronunțate ;

Considerând că a se trece peste claritatea acestor texte și a se zice că legiuitorul prin cuvintele «toate acțiunile imobiliare» a înțeles a scuti numai singura acțiune în anulare a actelor de înstrăinare este a se atribui acestui legiuitor că ar fi vroit să spună mai puțin de cât a legiferat ;

Că legiuitorul a spus mai mult de cât i se atribuie, mai rezultă și din apropierea diferitelor texte de legi cari regulează modul de judecare a tuturor acțiunilor privitoare la pământurile date sătenilor și declarate inalienabile ;

Considerând că prin legea pentru menținerea și executarea art. 7 din legea pentru regularea proprietății rurale, când pentru prima oară legiuitorul s'a ocupat de formele și modul cum trebuie să se judece anularile actelor de înstrăinare, s'a prescris prin art. 6 al. 3 că actele de procedură vor fi gratuite și nici o taxă nu se va percepe, precum nici o cheltuelă de judecată nu se va pronunța în contra uneia sau alteia din părți ;

Că dar în ce privește taxele de timbru, legiuitorul pentru acțiunea în anulare a actelor de înstrăinare și-a spus cuvântul încă din anul 1879, când atârși acțiuni nu se puteau judeca de cât de tribunal fie după cererea

părților fie după tablourile înaintate conform art. 5 din sus menționata lege interpretativă ;

Că față de scutirea de taxe prevăzută de această lege specială, legea timbrului de la 1881 și cu toate modificările din 1884, 1886, 1888, 1895 și 1899 n'a mai găsit necesar să mai reproducă această scutire cu toate că legea din 1879 prin art. 14 prevede aplicarea dispozițiilor ei și pentru înstrăinările ce se vor face în urmă ;

Considerând că prin modificarea legii judecătorilor de pace promulgată și pusă în aplicare în anul 1896 s'a dat în competența acestor judecătorii și judecarea acțiunilor imobiliare până la valoarea de 1500 lei, și atunci legiuitorul pentru a favoriza menținerea improprietărilor în pământurile date după legea rurală a întins gratuitatea în ce privește taxele de timbre și cheltuelile de procedură și asupra acțiunilor de revandicare privitoare la aceleași imobile ;

Că așa a vroit și a făcut legiuitorul rezultă din desbaterile parlamentare (*Monitorul Oficial*, No. 37 din 2 Martie 1896) în care d-l Ministru al justiției autorul legii din 1896, cu ocaziunea discuțiunii art. 62 declară că : «dispozițiunile acestei legi nu se referă la procesele pendinte înaintea tribunalului conform legii speciale din 1879, ci se referă la înstrăinările ce vor fi putut avea loc de atunci încocoace și la acțiunile de revandicare sau de anulare ce se vor intenta de acum înainte» ;

Considerând deci că atât din textul art. 62 al legii din 1896 cât și din desbaterile parlamentare rezultă în mod neîndoios că legiuitorul a vroit și a scutit și acțiunile în revandicare ;

Cu toate aceste dispozițiuni clare se vede că totuși s'a ivit controverse și nedumeriri asupra scutirii unor acțiuni privitoare la pământurile rurale, și atunci în anul 1900 cu ocaziunea reformării legii timbrului, legiuitorul și-a spus cuvântul și asupra acestor scutiri ce-a ce nu făcuse de la 1881 data promulgării primei legi a timbrului ;

Într'adevăr, prin legea timbrului din 1900 s'a căutat a se trece toate scutirile prevăzute în legile speciale și așa a făcut și în această materie prin art. 41 al. 31 care rosteste : «sunt scutite de taxa timbrului și de ori ce cheltueli de procedură toate acțiunile imobiliare și cererile de eșire din indiviziune privitoare la pământurile date locuitorilor și declarate inalienabile» ;

Considerând că prin această ultimă dispoziție legiuitorul adăogând pe lângă scutirea tuturor acțiunilor imobiliare și a acelor pentru eșire din indiviziune și-a manifestat cu tărie voința de a se scuti nu numai acțiunile în anulare și în revandicare, ci și eșirile din indiviziune cari nu mai sunt de natura acțiunilor prevăzute de legile din 1879 și 1896 ;

Considerând că a admite că legiuitorul ar fi vroit să scutească numai eșirile din indiviziune și acțiunile în anulare înseamnă a face o distincțiune pe care legiuitorul n'a făcut-o, dar chiar s'ar merge contra scopului ce s'a urmărit când s'a edictat aceste scutiri, căci i s'ar atribui că a ajutat pe săteni acolo unde inalienabilitatea nu era știrbită și la acțiuni ușoare, pe când la readucerea în patrimoniul lor firesc a pământurilor depozitate prin fraude și samavolnicie li se refușă favoarea gratuită atât de necesară în asemenea casuri ;

Că din toate acestea rămâne bine stabilit că toate acțiunile imobiliare fie și acele în revandicare sunt scutite de taxele de timbru și ori-ce cheltueli de procedură și că așa fiind, apoi bine este făcut apelul pe hârtie liberă după cum bine a fost introdusă și acțiunea pe hârtie liberă ;

Pentru aceste motive, suntem de părere a se da curs de judecată apelului introdus de Anica Gavrilă Bucur.

(s) Em Stroici.

Noi N. C. Penculescu, jude instructor,

Având în vedere apelul făcut de Anica G. Bucur contra cărții de judecată No. 567/900 a judecătoriei ocol. Adjud prin care i se respinge ca prescrisă acțiunea

contra intimatului Ion a Ghițoaei și Nica Ion a Ghițoaei pentru revandicarea a 13 prăj. siliște în satul Domnești;

Având în vedere că acțiunea apelantei are de obiect revandicarea imobilului în litigiu, pe motiv că i se cuvine moștenire de la părinții căzuți în lotul său la divizarea urmată între frații ei, stăpânit pe nedrept de intimați iar părinții săi avându-l după legea rurală;

Considerând că după art. 62 din legea judecătorilor de ocoale și art. 41 al. 31 din legea timbrului, rezultă că legiuitorul pentru a garanța mai mult celor împrietăriți inalienabilitatea pământurilor date lor conform legii rurale, a scutit de taxa timbrului și de orî-ce alte cheltueli de procedură, toate acțiunile imobiliare și cererile de eşire din indiviziune relative la aceste bunuri;

Că în speță apelanta intentând o acțiune în revandicare cu dreptul de moștenire, fără a fi discuție inalienabilitatea pământului ce revandică, nu poate fi vorba în cauză de o acțiune în înțelesul menționatei articole, ci de o acțiune ordinară care intră în regula generală;

Că așa fiind acțiunea apelantei nu poate fi scutită de taxa timbrului și deci conform art. 50 ultim. al. este considerată că fără ființă, iar apelului neputându-i-se da nici un curs, întru cât nu e făcut pe timbru, urmează a se declara nul (vezi decizia Inaltei Curți de casație, secția I No. 64/900).

(s) N. G. Penculescu.

Adnotațiune. — Părerea de mai sus că numai acțiunile în anularea actelor de înstrăinare sunt scutite de taxa timbrului, iar nu și cele alte acțiuni relative la imobilele date după legea rurală, e de alt-fel părerea admisă de Curtea de casație, părere justificată cu argumente identice, și la fel redactate ca în opinia d-lui Penculescu (1).

Imi pare însă că părerea contrară, aceea din opinia d-lui Stroici, e cea juridică.

Găsesc că considerantele Inaltei Curți din citatele decizii, nu constituiesc un silogism tocmai ireproșabil.

Premiza Curței e următoarea: «legiuitorul, pentru a garanța inalienabilitatea pământurilor date conform legii rurale, a scutit de taxa timbrului toate acțiunile imobiliare și cererile de eşire din indiviziune relative la aceste pământuri». Logica ar zice: așa fiind, e scutită de taxa timbrului și acțiunea în anularea actului translativ de proprietate și acțiunea în revandicare contra aceluia care ar invoca pentru el posesiunea, căci și posesiunea, în anumite condiții, e tot un titlu translativ de proprietate; admițind și una și alta nu fac alt-ceva de cât să garantez inalienabilitatea terenului și nu fac de cât să respect întinderea expresiunii «toate acțiunile imobiliare».

Inalta Curte conchide alt-fel însă.— Dînsa zice: numai prin acțiunea în anularea actului de translațiunea proprietății se garantează inalienabilitatea; prin acțiunea însă în revandicare prin care zici paratului: dă-mi pământul căci e al meu, fără să discut dacă e inalienabil, nu se garantează inalienabilitatea. După logica aceasta se zice: te ajut dacă ceri anularea actului de vânzare și ca consecință să-ți revină terenul în patrimoniul, — dar nu te ajut dacă ceri direct prin revandicare să-ți revină terenul în patrimoniul.

Și tot cu aceeași consecință de text Inalta Curte zice: «toate acțiunile imobiliare» sunt numai una singură: acțiunea în anularea titlului.— Chiar ca gramatică această frază este reproșabilă.

Toată discuția e zadarnică și nerezonabilă căci, după cum spune Președintele Tribunalului Putna, e prea clar art. 41 al. 31 când zice: sunt scutite «toate acțiunile imobiliare și cererile de eşire din indiviziune privitoare la pământurile date locuitorilor săteni și declarate inalienabile prin legile de împroprietărire».

Față cu acest text discuție nu poate fi și dacă e este nejustificată.

* * *

Ceea ce însă e mai nejustificat e că admițind părerea de care vorbim, Inalta Curte, în loc să anuleze recursurile, amână judecata pentru a se plăti timbrul întreit (1).

Pe baza căruia text de lege se face aceasta?

Pe baza art. 26 din legea timbrului? Dar acolo se vorbește de cazul când se face actul pe timbrul legal dar nu se plătesc taxele speciale: 200 lei la divorț, 20 lei pentru acțiunile la tribunal, 100 pentru apel, 50, 100 sau 200 lei în recurs. Numai pentru aceste taxe speciale e permisă plata întreită când nu sunt depuse la timp, dar nu și pentru taxa timbrului fix.

Pentru această din urmă este art. 50 al. 4 care declară nule actele de procedură nefăcute pe timbru. Dacă Inalta Curte crede că și acest aliniat se poate interpreta, atunci n'avem de cât să citim și desbaterile urmate asupra acestui aliniat și art. 26 legea timbrului de unde vedem că asemenea acte sunt nule de drept.

În ce privesce al. 1 și 2 al art. 50 nici vorbă nu poate fi de aplicare la cazul nostru, căci acolo se cuprind convențiile părților, pentru care în tot cazul art. 79 prevede o amendă înzecită.

De unde însă dreptul de a anula acte de procedură netimbrate și în tot cazul de unde penalitatea aceasta a taxei întreite?

Probabil că legea nu e atât de clară, cum cred, căci alt-fel ar trebui să socotesc că Inalta Curte substituie voința sa unui text de lege precis ceea-ce e imposibil de admis.

N. D. Chirculescu

INFORMAȚII

Anunțăm cu plăcere că a eșit de sub teacul Tipografiei Naționale din Iași: Partea II a vol. VII din *Tratatul de drept civil* al Directorului nostru d-l *Dimitrie Alexandresco*, cuprinzând: *Autoritatea lucrului judecat* (18 coli de tipar), Prețul 6 lei. În acest preț intră și tabla analitică de materii a întregului vol. al VII-a, care cuprinde Teoria probelor și completează vasta materie a Obligațiunilor.

Acest volum, precum și acele precedente, se găsesc la autor în Iași, la librăria Leon Alcalay, în București și la Redacția ziarului nostru, la d-l Codreanu, de unde se pot procura contra valoare.

S'a pus sub tipar, vol. VIII, care va cuprinde *contractul de căsătorie și vânzarea*.

(1) Vezi Bul. Cas. 1900, p. 1198 și 1304.

Secretar de avocat.

se adresa la Redacție.

SECRETAR DE AVOCAT
Caută a intra un absolvent a
Facultății de Drept, de condiție și cu pretențiuni modeste în vederea practicii. A